

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA ve věci žalobce: **K. V. M.**, zast. Ing. Ladislavem Fancem, daňovým poradcem se sídlem Březnická 5565, Zlín, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 1. 2015, č. j. 1945/15/5200-10421-706486, a ze dne 23. 1. 2015, č. j. 1946/15/5200-10421-706486,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Rozhodnutími Odvolacího finančního ředitelství ze dne 23. 1. 2015, č. j. 1945/15/5200 – 10421-706486, a ze dne 23. 1. 2015, č. j. 1946/15/5200-10421-706486, bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeny dodatečné platební výměry Finančního

úřadu pro Zlínský kraj (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 10. 2013, č. j. 1646805/13/3301-24805-704279, a č. j. 1647176/13/3301-24805-704279.

Správní orgán prvního stupně těmito dodatečnými platebními výměry doměřil žalobci podle § 147 odst. 1 daňového řádu daň z příjmů fyzických osob dle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 105.805 Kč za zdaňovací období roku 2009 a 46.128 Kč za zdaňovací období roku 2010.

II. Obsah žaloby

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 30. 3. 2015 se žalobce domáhal identickou argumentací zrušení obou rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce namítl, že napadená rozhodnutí jsou nesprávná a ve svém důsledku nepřezkoumatelná, neboť nerespektují zásadu objektivního hodnocení důkazů. Správce daně vyhodnotil smlouvu o vzniku sdružení „BISTRO HA LONG sdružení“ ze dne 1. 9. 2010 (dále též „smlouva o vzniku sdružení“) jako účelovou a nepovažoval ji za důkaz. Byla vyslechnuta jako svědek jiná osoba, než která byla označena. Příjmy byly stanoveny v naprostém rozporu s tím, co bylo při daňové kontrole zjištěno, neboť byly k stanovení jejich výše použity důkazy, které správní orgán prvního stupně vyhodnotil jako účelové a tudíž nedůvěryhodné. Mzdové výdaje zaměstnanců žalobce jsou nepřiměřené ve vztahu k 1/6 vykázaných tržeb. Výše daně byla stanovena pouze na základě výpovědi zástupce žalobce ze dne 15. 11. 2012, č. j. 385106/12/303931711098, ačkoliv byly v průběhu daňové kontroly zjištěny odlišné skutečnosti. Žalovaný se dále nedostatečně vypořádal s přiměřeností pomůcek dle § 114 odst. 4 daňového řádu v seznámení s výsledky odvolacího řízení ze dne 3. 12. 2014. Není přípustné, aby se žalobce dozvídal některé skutečnosti v rozhodnutí žalovaného, neboť je mu tímto odepřeno právo vyjádřit se ke zjištěným skutečnostem v rámci odvolacího řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 6. 5. 2015 zopakoval své závěry z napadených rozhodnutí, které podpořil odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

Žalobce ve své replice zdůraznil, že výsledná daňová povinnost je stanovena nedostatečně spolehlivě, a odkázal při tom na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní

řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí s tím, že rozhodnutí nerespektují zásadu objektivního hodnocení důkazů. Tato námitka není důvodná.

Zde je nutno předeslat, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Na zcela nekonkrétně formulovanou námitku nepřezkoumatelnosti proto může soud reagovat taktéž pouze v obecné rovině. Shledal přitom, že přezkoumání napadených rozhodnutí v mezích žalobních bodů nebrání žádná překážka. Žalovaný se řádně zabýval odvolacími námitkami a své úvahy zdůvodnil. V rozhodnutích odkázal na aplikovanou právní úpravu, kterou řádně interpretoval a vyložil, z jakých důvodů a jakým způsobem se promítá do zjištěného skutkového stavu. Ostatně sám žalobce proti úvahám žalovaného v žalobě brojí konkrétní argumentací, a krajskému soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost těchto úvah věcně posoudil. Co se týče tvrzeného nerespektování zásady objektivního hodnocení důkazů, taková vada by byla vadou řízení sama o sobě a nezpůsobovala by navíc nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalobce ovšem své tvrzení o porušení uvedené zásady nekonkretizuje, proto nelze jeho námitce přisvědčit (ke konkrétním výhradám, které se týkají hodnocení podkladů, z nichž žalovaný vycházel, se soud vyjádří níže).

Co se týče precizace žalobních bodů, je potřeba také zmínit, že krajský soud se může zabývat pouze takovými námitkami, z nichž je patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce rozhodnutí žalovaného napadá. Z řady pasáží v žalobě je přitom obtížně seznatelné, kdy žalobce toliko rekapituluje vývoj řízení a obsah rozhodnutí a kdy skutečně vytýká žalovanému konkrétní vadu. Krajský soud proto vyhodnotil jako žalobní body pouze ty pasáže, z nichž vyplývá zřetelný a blíže zdůvodněný nesouhlas žalobce s konkrétním postupem žalovaného.

Jako námitku soud vyhodnotil tvrzení žalobce, že totožnost předvolaného svědka T. T. není identická s údaji, které byly poskytnuty žalovaným. Jelikož však žalobce neuvádí, jaké důsledky podle něj tato skutečnost má na žalobou napadené rozhodnutí, zabýval se soud pouze tím, zda má takové porušení zákona samo o sobě vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.

Dle protokolu o výsledku svědka ze dne 8. 7. 2014 byla jako svědek vyslýchána T. T. T. T., narozena dne „X“, kterou svědek označil jako T. T. T. se stejným datem narození. S identifikací osoby byl žalobce srozuměn ve vyrozuměních ze dne 23. 6. 2014 a 30. 5. 2014, avšak nijak netvrdil, že by byla vyslýchána osoba, která s danou věcí nemá nic společného. Ani ve vyjádření ke zjištěným skutečnostem v rámci odvolacího řízení ze dne 28. 12. 2014 žádnou takovou pochybnost nevznášel. Zde jen uvedl, že nemůže předmětný výsledek komentovat, neboť se ho nezúčastnil. I kdyby však byla vyslýchána jiná osoba, než kterou žalobce označil (což je s ohledem na shodu v datu narození krajně nepravděpodobné), nepředstavuje tato skutečnost sama o sobě procesní pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí. Správní orgány totiž rozhodovaly na základě řady dalších podkladů, mimo jiné také na základě výpovědi další osoby označené žalobcem, vyslýchané za tímž účelem. Tato osoba přitom nepotvrdila tvrzení žalobce, že by jeho zaměstnanci měli uzavřeny dohody o provedení práce o konkrétním obsahu. Ostatně žalobce ani v žalobě netvrdí, že by mohly být při výsledku jím označené osoby zjištěny konkrétní skutečnosti zpochybňující zjištěný skutkový stav. V této části proto není žaloba důvodná.

Dalšími námitkami již žalobce konkrétněji brojí proti tomu, jakým způsobem a v jaké výši byly určeny jeho příjmy a výdaje.

Podle § 98 odst. 1 daňového řádu, pokud daňový subjekt nesplní při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem.

Žalobce předně namítá, že jeho příjmy byly stanoveny v naprostém rozporu s tím, co bylo při daňové kontrole zjištěno, neboť byly k stanovení jejich výše použity důkazy, které správní orgán prvního stupně vyhodnotil jako účelové a tudíž nedůvěryhodné. Tato námitka není důvodná.

Důkazem, který byl použit, ačkoliv byl vyhodnocen jako účelový, je zjevně myšlena smlouva o vzniku sdružení. Správní orgán prvního stupně vyhodnotil tuto smlouvu jako účelovou a neprokazující tvrzení žalobce, že v dané provozovně podnikal spolu s dalšími podnikateli. Toto hodnocení ovšem neznamená, že z dané listiny nelze dovozovat vůbec nic. Přinejmenším je z ní patrná snaha žalobce vystupovat navenek jako jeden z více podnikatelů, kteří v dané provozovně podnikají. Taková indicie pak plně odpovídá tvrzení jeho zástupkyně, že příjmy si tito údajní podnikatelé dělili rovným dílem. Smlouva o vzniku sdružení spolu s tvrzeními zástupkyně žalobce tak ve svém důsledku poskytují jednoznačný podklad pro závěr, že žalobce v daňovém přiznání uvedl pouze část příjmů, a to s nejvyšší pravděpodobností 1/6, neboť v daném místě mělo podle něj podnikat dalších (nejméně) pět osob.

Ze správního spisu je patrné, že žalobce konstantně uvádí vůči jednotlivým správním orgánům rozdílné informace, které si natolik protirečí, že přinejmenším některá z nich nelze označit jinak, než jako záměrně lživá. Zatímco Policii České republiky předložil listinu, která podle něj měla prokazovat podnikání ve sdružení bez právní subjektivity, správci daně se snažil prokázat zrušení smlouvy o sdružení listinou podepsanou údajně den poté pouze

několika účastníky smlouvy s tím, že ostatní účastníci jsou již ve Vietnamu. Zároveň správci daně tvrdil, že zaměstnance nemá a podniká samostatně, přičemž v dané provozovně podniká dalších pět až sedm osob. Živnostenskému úřadu naproti tomu předložil doklady o tom, že v dané provozovně na základě dohody o provedení práce zaměstnával pět osob. A nakonec následně i správci daně začal tvrdit, že zaměstnává osoby na základě dohod o provedení práce, které ovšem nebyl schopen doložit. Za této situace se nemůže dovolávat toho, že důkazy, kterými se snažil podporovat svá lživá tvrzení, nemohou být následně použity naopak jako důkazy prokazující jednak jeho konstantní účelové jednání, jednak způsob, jakým pomocí tohoto jednání zastírá skutečnost. To, že listina neprokazuje skutečnosti tvrzené žalobcem, neznamená, že nemůže být jako důkaz použita vůbec. Stejně tak to, že tvrzení zástupkyně žalobce u jednání před správním orgánem bylo nepravdivé, neznamená, že je zcela irrelevantní. Toto tvrzení dokládá způsob, jakým se žalobce snažil snížit vykazované příjmy. Z tohoto způsobu pak lze nepřímou dovozovat i výši skutečných příjmů žalobce.

Zdejší soud nepovažuje za potřebné blíže rozebírat, proč považuje použití pomůcek v obecné rovině v dané věci za adekvátní, neboť žalobce ani obecně proti tomu, že byl použit postup dle § 98 odst. 1 daňového řádu, nebrojí. Ve stručnosti lze však pouze poznamenat, že žalobce nebyl schopen přes výzvy správního orgánu téměř nic z toho, co tvrdil v dokladech či při ústním jednání. Stanovení daně dokazováním tak bylo zcela nemožné.

Za situace, kdy doklady předložené žalobcem byly zcela nevěrohodné a nebyl schopen doložit ani provedení tzv. kontroly korunou, nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než jako pomůcky využít primárně tvrzení zástupkyně při ústním jednání ve spojení s uzavřenou smlouvou o vzniku sdružení. Z těchto pomůcek lze s dostatečnou spolehlivostí dovodit, že se žalobce snažil přiznat pouze (přinejmenším) 1/6 celkových příjmů z provozu bistra, neboť se na venek (a to i vůči správnímu orgánu prvního stupně) snažil vystupovat jako pouze jeden z řady (6 až 8) podnikatelů v této provozovně, kteří si dělili příjmy rovným dílem. Z tohoto jednání nemohly správní orgány učinit jiný závěr než ten, že příjem uváděný žalobcem je právě toliko jedním tímto dílem, který (v jeho prospěch) určily podílem 1/6. Tento podíl pak odpovídá i tomu, že přibližně stejný počet osob, které žalobce označoval jako podnikající v dané provozovně, pro něj ve skutečnosti vykonával závislou práci, přičemž při kontrole ze strany živnostenského úřadu bylo doloženo zaměstnávání pěti takových osob. Nelze proto shledat žádné pochybení v tom, že příjmy žalobce byly určeny jako šestinásobek jím uváděných příjmů (6 x 915.816 Kč). Takto určený příjem považuje soud za dostatečně spolehlivý a plně v souladu s kontrolními zjištěními.

Další námitkou žalobce nesouhlasil se stanovením výše mzdových nákladů, neboť výše jedné mzdy ve vztahu k 1/6 vykázaných tržeb je nepřiměřená. Ani této námitce nelze přisvědčit.

I zde je nutno zdůraznit, že se správní orgán prvního stupně nemohl opřít o žádné důkazy, neboť mu žalobce nebyl schopen předložit dohody o provedení práce svých zaměstnanců, ani jiné doklady o jeho mzdových nákladech. Mzdové náklady tak musely být stanoveny podle pomůcky průměrné hrubé měsíční mzdy pro dotčené odvětví v roce 2009 a 2010. Ostatně i z výsledku svědka L. V. T. vyplynulo, že jeho odměna za odvedenou práci v hodinové sazbě měla být 50 – 55 Kč, což by znamenalo při odpracování 160 hodin měsíčně

odměnu ve výši 8.000 až 8.800 Kč. Mzdové výdaje určené dle pomůcky přitom byly stanoveny ve výši 13.498 Kč měsíčně, tedy pro žalobce výhodněji. Stanovení mzdových výdajů správním orgánem prvního stupně proto zdejší soud hodnotí jako přiměřené a dostatečně spolehlivé.

Žalobce se snaží svou námitkou říci možná také to, že když správní orgány vycházejí z toho, že se měly příjmy dělit rovným dílem, měly by tyto údajné podíly započítat jako mzdový výdaj, kvalifikoval-li ony podílňíky jako zaměstnance. Vyplácení vyšších částek, než určil správní orgán prvního stupně, ovšem žalobce nijak nedokládá. Jeho původní tvrzení o dělení příjmu přitom zdejší soud považuje toliko za důkaz jeho snahy krátit daň, nikoliv skutečnosti, že opravdu docházelo k dělení příjmů rovným dílem mezi více lidí. Údajně vyplácené podíly z příjmů proto nelze započítat jako mzdové náklady.

Je nutno dodat, že správní orgán je při výběru pomůcek limitován tím, aby byly získány legálním způsobem a v souladu s daňovým řádem, přičemž samotný výběr je ponechán na jeho správním uvážení. Musí se přitom jednat o pomůcky, na jejichž základě bude moci být stanoven takový kvalifikovaný odhad, aby se výsledná daň co nejvíce blížila realitě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 8 Afs 128/2005-126). Jak uvedl ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud ze dne 18. 7. 2007, č. j. 9 Afs 28/2007 – 156, *„daňový subjekt, u něhož byly osvědčeny podmínky aplikace § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, tedy nemá právo účastnit se procesu výběru pomůcek pro stanovení jeho daňové povinnosti, navrhopvat použitelné a vhodné pomůcky, a logicky mu nesvědčí ani právo domáhat se bez dalšího jiného, dle jeho názoru vhodnějšího, výběru pomůcek. Takové právo by mu svědčilo jen v případě, že by celková daňová povinnost stanovená dle pomůcek nebyla s ohledem na nepřiměřenost použitých pomůcek stanovena dostatečně spolehlivě.“* Výslovně také Nejvyšší správní soud zdůraznil například v rozsudku ze dne 12. 12. 2013, č. j. 7 Afs 96/2013 – 34, že daňový subjekt nemůže požadovat, aby byly použity jako pomůcka poznatky od srovnatelných subjektů, jak žalobce požadoval ve své replice.

V posuzované věci byly použity pomůcky, které byly získány zákonným způsobem a které ve svém souhrnu umožňují dostatečně spolehlivé určení příjmů a výdajů žalobce a tím i samotné daňové povinnosti. Ani při určování výše příjmů žalobce, ani při určování výše jeho výdajů neshledal zdejší soud žádné pochybení správního orgánu prvního stupně. Jeho postup i úvahy jsou logické a nijak nevybočují z mezí správního uvážení. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 7. 2007, č. j. 9 Afs 28/2007 – 156, *„daňový subjekt je tedy povinen uvést, z jakých důvodů považuje stanovený základ daně a její výši za zcela nepřiměřené, své tvrzení podložit odpovídajícími důkazy. Důkazní břemeno ohledně prokázání nedostatečné spolehlivosti výsledné daňové povinnosti tedy logicky leží na daňovém subjektu, neboť on podává toto tvrzení.“* Žádné takové důkazy ovšem žalobce nepředložil a nelze souhlasit ani s tím, že by samotný výsledek daňové kontroly vyvracel přiměřenost pomůcek či dostatečnou spolehlivost určení daňové povinnosti.

S ohledem na výše uvedený popis určení výše příjmů a výdajů nelze souhlasit ani s tvrzením žalobce, že by byla výše daně stanovena pouze na základě výpovědi zástupce žalobce. I kdyby tomu tak ovšem bylo, nemohlo by se bez dalšího jednat o nezákonný postup

(viz shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2013, č. j. 7 Afs 96/2013 – 34).

Výše vyslovené závěry přitom také plně odpovídají judikatuře Nejvyššího správního soudu, kterou žalobce (toliko) cituje. Žalovaný nepostupoval v rozporu se žádnými závěry, které Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudcích ze dne 26. 3. 2014, č. j. 1 Afs 19/2014-39, ze dne 13. 11. 2014, č. j. 9 Afs 77/2013-77, ze dne 18. 12. 2014, č. j. 7 Afs 142/2014-28, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 Afs 144/2014-29, ze dne 26. 3. 2014, č. j. 1 Afs 19/2014-39, ze dne 12. 12. 2013, č. j. 7 Afs 96/2013-34, či ze dne 26. 3. 2014, č. j. 1 Afs 19/2014-39. Žalovaný se právními závěry vyslovenými v této judikatuře řídil, přičemž žalobce toliko nesouhlasí s výsledkem aplikace těchto závěrů. Ten ovšem dle názoru zdejšího soudu plně odpovídá zjištěnému skutkovému stavu.

Dále žalobce tvrdí, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s přiměřeností pomůcek dle § 114 odst. 4 daňového řádu v seznámení s výsledky odvolacího řízení ze dne 3. 12. 2014. Není podle něj přípustné, aby se dozvídal některé skutečnosti v rozhodnutí žalovaného, neboť je mu tímto odepráno právo vyjádřit se ke zjištěným skutečnostem v rámci odvolacího řízení. Ani tato námitka není důvodná.

Dle § 114 odst. 4 daňového řádu, směřuje-li odvolání proti rozhodnutí o stanovení daně podle pomůcek, zkoumá odvolací orgán pouze dodržení zákonných podmínek použití tohoto způsobu stanovení daně, jakož i přiměřenosti použitých pomůcek.

Z citovaného ustanovení vyplývá žalovanému mimo jiné povinnost zkoumat přiměřenost použitých pomůcek. Není nicméně stanoveno, že by vypořádání této otázky muselo být obsaženo již v seznámení s výsledky odvolacího řízení. Nelze požadovat, aby v této listině byla obsažena veškerá argumentace, která bude následně vtělena do odvolacího rozhodnutí. Opak nelze dovodit ani ze samotného § 115 odst. 2 daňového řádu, který upravuje institut seznámení s výsledky odvolacího řízení. Toto ustanovení pamatuje na případy, kdy odvolací orgán vnáší do věci zcela nové prvky. Pro tyto situace stanovuje odvolacímu orgánu povinnost seznámit odvolatele s nově zjištěnými skutečnostmi a důkazy. Smyslem je zabránit vydání tzv. překvapivého rozhodnutí, tj. rozhodnutí, které s ohledem na výsledek prvostupňového řízení nemohl odvolatel očekávat. Z citovaného ustanovení ovšem nelze dovozovat povinnost vyhotovit takřka koncept rozhodnutí a s ním odvolatele seznámit. Ucelenou argumentaci vyvracející jednotlivé odvolací námitky odvolací orgán zásadně vtěluje až do rozhodnutí o odvolání. V rozhodnutí o odvolání se přitom žalovaný s námitkou neproporcionality použití pomůcek řádně vypořádal, a to v souladu s výše uvedeným názorem soudu.

VI. Shrnutí a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. **zamítl**.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud žalovanému nepřiznal nárok na náhradu částky 300 Kč za sepsání vyjádření k žalobě dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Jak uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 As 135/2015-79, ve správním soudnictví soud nemůže přiznat procesně nezastoupenému účastníku řízení náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle této vyhlášky, nýbrž musí vycházet z nákladů, jejichž vynaložení účastník soudu prokáže (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Použití § 151 odst. 3 o. s. ř. na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno. Stejně tak nejsou na toto řízení přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13. Pro úplnost soud dodává, že uvedené závěry nutně platí i pro aplikaci vyhlášky č. 254/2015 Sb., kterou taktéž nelze použít ve správním soudnictví.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. března 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu